

ВЕРЕСЕНЬ 2021/2022 р.

1

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Павло Тичина
Осінь така мила...

Осінь така мила,
осінь
славна.
Осінь матусі їсти несе:
Борщик у горщику,
кашка у жменьці,
скибка у пазусі,
грушки в хвартушку.

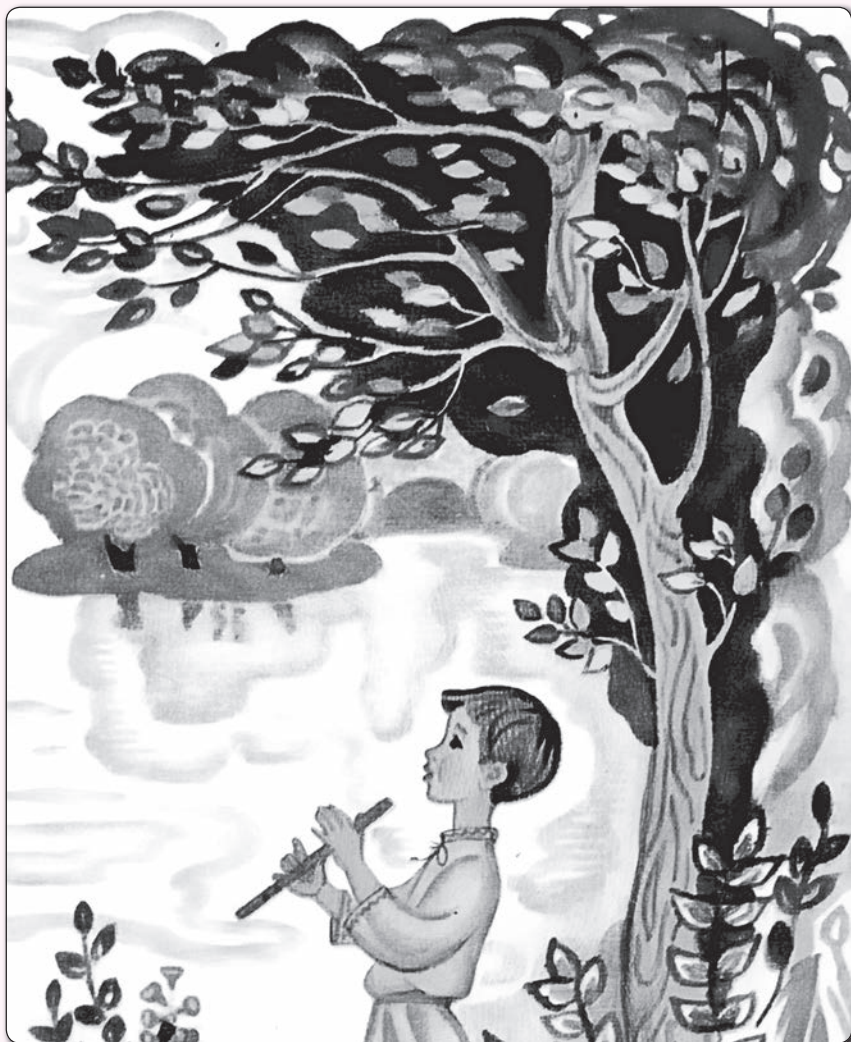
Маруся Няхай
Осінь

Роздягаються
каштанові алеї.
Золотом
обсипаються
тротуари.
Вогники
блимають
попід тини,
а в парку
листя вихориться,
летить... летить...
Невідомо куди...

В. Каранський
Вересень

До морозів ще далеко,
Ще у зелені весь ліс,
Та за море вже лелека
Тепле літечко поніс.

На обкладинці журналу ма-
люнок Л. Іванової з видання
– Павло Тичина: «А я у гай
ходила». – Київ: «Веселка»,
1972 р.

Постукав вересень у двері

Вересень – перший місяць осені. Ще його називають «золото-цвітом».

Саме зараз на галявинках, полях і лісах сохне, жовтіє і стає золотистим листя дерев і кущів. Спочатку листя жовтіє на верхівках дерев, де повітря холодніше, а потім і на нижніх гілочках. Зверніть увагу на листя берізок і лип, які першими одягають золотисте вбрання.

У вересні дні стають коротшими, сонечко вже не піднімається в небі так високо, як влітку. Хоча інколи дні ще бувають дуже теплими. Дедалі частіше здійснюється прохолодний вітерець, і йдуть дрібні дощі.

Ось такою золотою до нас приходять осінь.

У вересні змінюється не тільки природа. З'являються нові заняття і в дітей, адже закінчуються найдовші канікули. Хтось іде в садочок, а хтось уперше поспішає до школи.

Вас, любі школярі, хочемо привітати з початком нового навчального року, який принесе багато нових знань!

Чи знаєте ви, що...

Загадки

Вдень вона лягає спати,
Бо всю ніч їй знову літати.
Ловить мишок, гризунів,
З нею їм не до снів!

(ввасО)

Ти відгадай мою загадку,
Вгорі тремтить сіренька цятка,
Й пісні співає голосні.
Та жаль, що тільки навесні.
Ну називай же без відмовок,
Що ця пташка...

(юнодвовайЖ)

Старша за британський Стоунхендж

На розкопки 5-тисячолітнього кургану в Новоолександрівці на Дніпропетровщині, де цієї весни виявили унікальний кромлех, розпочали водити туристів. Тепер охочі можуть побувати на місці, де працюють археологи: з ранку до вечора щогодини відбуваються безкоштовні екскурсії.

Новоолександрівський кромлех – це коло з вели-

ких обтесаних каменів, поставлених впритул один до одного. Його знайшли, знявши верхні шари ґрунту при розкопках пагорба заввишки 7 метрів. Тут також виявили два десятки людських поховань різних історичних періодів: від епохи бронзи до Середньовіччя.

Споруда з кам'яних брил, кажуть дослідники, старша за британський Стоунхендж. Плити заввишки до двох метрів і вагою по тонні кожна укопані в землю й щільно підігнані одна до одної. Вціліло 64 таких глиби. Діаметр кола кромлеха – 18 метрів. Припускають, об'єкт був створений одним із давніх кочових племен скотарів і мав сакральне значення.

Кадр з фільму «Тіні забутих предків». За кількістю нагород увійшов цей український фільм до книги рекордів Гіннеса. Стрічка завоювала 39 міжнародних нагород, 28 призів в 21 країні на кінофестивалях, з яких 24 – Гран Прі.

У СВИТІ КАЗОК

Кожна народна казка про тварин – це повчальна алегорія, в якій кожна жива істота являє собою комплекс людських вад, або, навпаки, – позитивних рис характеру. Так, лисиця з одного боку символізує підступність і хитрість, а з іншого – мудрість та іронію. Заєць – похлипливий боягуз, і, одночасно – добре звірятко, яке може стати в пригоді. Вовк часом уособлює жадібність, а часом – виступає як сильна і вірна істота, що може бути щиро вдячною за зроблене їй добро.

Свійські тварини не менш символічні: корова-кормилиця – добре серце, козочки – спритні і мудрі, вівці та віслюки – вперті, півні – хоробрі і хвалькуваті, собаки – вірні, коні – сильні та сміливі, коти – ліниві й вередливі, але ласкаві.

Тварини і чорт (Фінська казка)

У сиву давнину жив-був господар і мав він кішку, півня та бика. Одного разу під час вечері він звелів наймитові: – Уранці заб'єш кішку. Поївши, наймит шепнув кішці:

– Тікай мерщій, бо наказано вранці тебе вбити.

Кішка послухалася застороги. Коли наступного дня прийшли по неї, то ніде не знайшли – не бачили й не чули, де поділася. А ввечері господар сказав:

– Уранці заріжеш півня.

Наймит сповістив про загрозу півневі, і той утік з дому. А слідом запропав і бик, бо й його хотіли забити. Усі троє стрілися в лісі та й побрели гуртом нетрями. Коли це назустріч вовк.

– Куди йдеш? – запитали в нього.

– Туди, де є отара і можна поласувати овечкою, – відповів хижак. – Не йди, там тебе вб'ють! – застерег-

ла трійця втікачів.

– Приставай до нашого товариства.

Сіроманець погодився. Пішли далі вчотирьох, коли стрівся їм ведмідь.

– Куди прямуєш? – поцікавилися в нього.

– Пробираюся до села, щоб поїсти вівса, – відповів клишоногий.

– Не ходи, там тебе вб'ють, – застерegli його, – приставай ліпше до нашого товариства.

Ведмідь погодився. Уже вп'ятьох брели вони лісом. Незабаром їм стрівся заєць. Налякали його своїми пригодами, і вухастий теж приєднався до гурту. Йшли, йшли й натрапили на лазню. І так закортіло погрітись. А біля неї спав собака. Він попередив звірів:

– Не ходіть! Там господар – чорт!

Не послуhalися засторо-

ги. Ведмідь вмовстився коло порога, вовк – біля одвірка, бик заліз усередину, півень злетів на жердину, кішка стрибнула на піч, заєць ліг під лавою, а собака – на підлозі. Уночі прийшов чорт і відчинив двері. І почалося: вовк гризнув його за ногу, ведмідь ogrів лапою, бик черкнув рогами, півень закукурикав, кішка занявкала, заєць застрибав мов опечений, а пес із гавкотом заметався по лазні. У цьому гармидері чорт спершу торкнувся спиною теплого – це була кішка, і вона миттю ввігнала пазури в руку пришельця. Той блискавично відчинив двері й щодоуху кинувся до лісу. Там він розповів чортам, що тільки-но сталося:

– Не потикайтесь більше до лазні, там оселилися якісь лихі зайди!

Один штрикнув мене голкою, другий, весь у вовні, схопив за груди і жбурнув, а інші, викрикуючи на всі заставки, підстрибували, блискаючи очищами, і шукали, чим би мене вперістити. Вирвався ледве живий, а вони ще й услід мені гукали:

– Держи його! Держи його!

Загадка

Виснуть хмари
низько-низько,
Опустили пасма-коси.
Всюди мокро,
всюди слизько –
Ходить краєм нашим...

(чнїо)

Марія Морозенко

Серпень

Вже серпень ходить лугом із серпом,
збирає у стіжки пожухлі трави.
Лелечий клин спускається крилом
у росяні, вже скошені отави.

Вже серпень відчувається всуціль
достиглим ароматом груш і яблук.
Туман світанків стелиться, мов хміль,
І сонце уповільнене, як равлик.

Це хтось сказав, напевно, у журбі,
що серпень варто випивать помалу,
щоб зберегти смак літа у собі –
пахучих квітів музику опалу.

І я вбираю світлосяйні дні
в свої долоні, тепло сонця – в вічі.
А серпень проростає у мені
дозрілим відчуттям, що мить – це вічність.

Марійка Підгірянка

Горобина

Буйна горобино,
Ти шумиш зелено,
Ти цвітеш біленько,
Родиш червоненько.
Дай ягід у гронах,
Пишних і червоних,
З них зроблю коралі
Для своєї лялі.
Коли їх насилу
Лялечці на шию,
Така гарна буде –
Здивуються люди.
Будуть споглядати
І мене питати:
– А чия то ляля
Прибрана, мов краля:

Георгій Люлько

Небеня

З неба, з неба,
з небенятка
прилетіли
лебедята.
Лебедята –
білі.
Небеня –
сине.

Конкуренти.

НОВИНИ НАШОЇ РОДИНИ

Урочистість у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі у Пряшеві. 22 червня 2021 р. тут відбувся акт вручення державної нагороди України – ордена князя Ярослава Мудрого академіку Національної академії наук України Миколі Мушинці. За дорученням президента України орден вручив Надзвичайний і Повноважний посол України в Словаччині Юрій Мушка.

У художній програмі присутніх порадувало тріо Світкових.

У Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві було відкрито виставку творів художника Адальберта Борецького. На фото його твір «Село взимку».

«Вікно у світ поетеси» – під такою назвою пройшла у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі у Пряшеві зустріч з українською письменницею Словаччини Марусею Няхай. У циклі зустрічей «Невідомі відомі» присутні мали можливість познайомитись з життєвим і творчим шляхом поетеси.

Маруся Няхай

Червоні маки

Буйна весна з літом звіталися,
бенкетують,
випивають цілющі напитки з трав.
Свіжий вітер гладить квітів море...

Голівки червоних маків
ваблять нестерпно,
для моїх очей лімфою стали.
Ваші суконки гладять руки,
пестять лице...
Над пахучими хвилями лугів
гудуть безкінечно медоносні рої.

Залишок бурхливої весни
тривожить,
Дівочка-маківочка ятрить душу
спогадом,
червіль панхкотить, триумф
бурхливий...
Була це тільки омана?

Далеко, далеко нас повела стежка,
обсипана червоними маками.

З поштової скриньки

Союз скаутів ПЛАСТ

Від суботи, 24 липня до неділі, 1 серпня цього року, проходив у рекреаційному осередку Злата Іюда біля Кошиць XXVI Літній табір і XXIV Літня школа українознавства «Карпати 2021» Табір нараховував майже сотню дітей та молоді. Як і чим живе табір, цікавилися і гості, які завітали у табір – Надзвичайний і Повноважний посол України в Словаччині Юрій Мушка з дружиною, владика Української греко-католицької церкви Степан Сус, виконуючий обов'язки голови Центральної ради Союзу русинів-українців Словачької Республіки Павло Богдан, голова Співки українських письменників Словаччини Іван Яцканин та голова Регіональної ради СРУСР в Кошицях Йосиф Вок.

Союз русинів-українців Словачької Республіки в рамках циклу зустрічей «Невідомі відомі» зорганізував у Словачько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві зустріч під назвою «Життя з пером в руці». Головним «персонажем» цієї зустрічі був Юрій Дацко – український журналіст Словаччини, редактор українських періодичних видань. У 1991-1998 роках головний редактор журналу «Веселка».

Павло Тичина

Гаї шумлять

Гаї шумлять –
Я слухаю.
Хмарки біжать –
Милуюся.
Милуюся-дивуюся
Чого душі моїй так весело.

Щось мріє гай –
Над річкою.
Ген неба край –
Як золото.
Мов золото – поколото,
Горить-тремтить ріка,
як музика.

Ура-а-а-а ...!

Юрій Збанацький

Щедра осінь

Непомітно підкрадається осінь. Хитрувато усміхається вона за лісом та ніжним голо- сом піддобрюється до людей:

– Може, вам золотого медку? А може, яблuchок рожево-боких?

Винограду солодкого? Кавунів червоних, як жар? Все у мене є, всім я багата, любі...

Люди ласують золотим медком, ласують та щедру осінь підхваляють:

– Ну й осінь! Ну й багатійка! Медком як щедру частує!

А про те й гадки нема, що медок той літо із своїх квітів запашних подарувало.

Збирають у садках яблука, викладають рядками в ящиках пахучі груші.

А дід Саливон зачудовано крутить головою, осінь славо-словить:

– Хе, ох воно що то осінь. Зима – морозом вичавить, весна – віником вишкребе, літо – сонцем випалить, а осінь-господиня щедрою рукою в комору засипле.

Сидить Степанко на баштані, частується від гарячого, як жар, кавуна соковитими скибками і знову-таки осені дякує:

– Ох, і люблю ж я, дідусю, осінь! Вона така чудова, така щедра!..

Дідусь, відрізуючи внукові

нову скибку, мудро зауважує: – Без літа і осені, дитино, не буває.

А осінь – знає своє. Тихцем гризе та й гризе золотого крайця. Як гризне, так дня й відкусить, так дня й поменшає. Зате ночі з кожним днем добавляються, вечори стають холоднішими, а ранки покривають усе рясними та холодними росами.

Маруся Няхай

Твої рученьки, бабусю, – пахнуть осінню зорані землі;

Твої оченьки, бабусю, – синява неба

з ключем диких гусок;
Твоє сиве волосся, бабусю, бабине літо,
яке пестливо лоскоче

обличчя...

Твої казки, бабусю, – про три монети золоті та про хитрого Лиса;
Твій хліб добренький,

бабусю,

горщики глиняні твої, повні сметани;

Твої пироги у розквітнутій мисці;

Твоє серденько, доброта твоя, бабусю, – усе – зірка провідна на Молочному путі мого всесвіту!

Бабусю, казко мого дитинства, чудова казко весни мого життя!

Галина Крук

Казка про мишу

Шепочуть ночі таємниці.
Вслухаюся у чорну тишу –
Почути хочу сіру мишу,
яка гризе мої думки,
мов сир, забутий
на полиці.

Тим часом місяць
срібнолиций
в небесному сувої пише,
як називаються зірки.
І діла їм нема до тиші,
і навіть до малої миші,
яка гризе мої думки,
мов сир, забутий
на полиці.

Великий всесвіт всіх
колише:
мене, і ніч, і чорну тишу,
кругленький місяць
і зірки,
і навіть зголоднілу мишу,
яка гризе мої думки,
мов сир, забутий
на полиці.

Все добре, лиш
бракує киці,
яка прийде тихіше тиші,
тихіше місяця, що пише,
і Всесвіту, що всіх колише,
яка зуміє з'їсти мишу,
яка гризе мої думки,
мов сир, забутий
на полиці.

Гуде вітер вельми в полі

Не швидко

Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Плаче козак молоденький,
Долю проклинає.
Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Козак нудиться, сердешний,
Що робить – не знає.

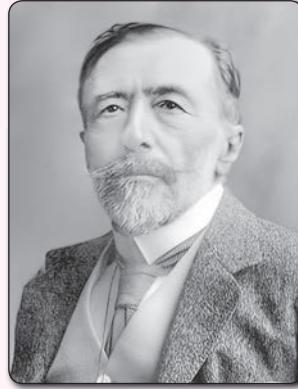
Гуде вітер вельми в полі,
Реве, ліс ламає...
Козак стогне, бідолаха,
Сам собі гадає:
«Ревеш, вітре, та не плачеш,
Бо тобі не тяжко!
Ти не знаєш в світі горя,
Так тобі й не важко!

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Джозеф Конрад

Джозеф Конрад, при народженні Юзеф Теодор Конрад Коженювський гербу Наленч (пол. Jozef Teodor Konrad Korzeniowski, англ. Joseph Conrad; 3 грудня 1857, Бердичів, тепер Бердичівський район, Житомирська область – 3 серпня 1924, Бішопсборн біля Кентербері, Англія) –

англійський письменник польського походження, уродженець України. Вважається одним із найвидатніших англійських прозаїків – при тому, що до 20 років не володів вільно англійською.

Його твори мали великий вплив на багатьох письменників, серед яких Ернест Гемінгвей, Грем Грін, Вільям Сьюард Берроуз, Джозеф Геллєрта інші. Фільм Френсіса Форда Копполи «Апокаліпсис сьогодні» нав'язаний і значною мірою базується на романі Джозефа Конрада «Серце темряви» (*Heart of Darkness*). Пишучи в часи розквіту Британської Імперії і використовуючи власний досвід у британському торговому флоті, Конрад створював романи та короткі оповідання, що відзеркалювали приховані аспекти світового панування Британської Імперії, водночас поринаючи в глибини людської душі.

Твори:

- 1895 – «Серце темряви» (*Heart of Darkness*),
- 1896 – «Лорд Джим» (*Lord Jim*),
- 1897– «Спадкоємці» *The Inheritors* (разом з Ford Madox Ford),
- 1898– «Тайфун» (*Typhoon*),
- 1899– «Романс» (*Romance*) (разом з Ford Madox Ford),
- 1904 – «Ностромо» (*Nostromo*),
- 1907 – «Таємний агент» (*The Secret Agent*),
- 1909 – «Таємний спільник» (*The Secret Sharer*),
- 1911 – «Очима Заходу» (*Under Western Eyes*),
- 1911– «Випадок» (*Chance*),
- 1915 – «Перемога» (*Victory*),
- 1917 – «Межа тіні» (*The Shadow Line*),
- 1919 – «Стріла золота» (*The Arrow of Gold*)
- 1920 – «Порятунок» (*The Rescue*)
- 1923 – «Блукач» (*The Rover*)

Ура-а-а-а...

Джозеф Конрад

Квант прогресу

(Уривок)

Поміж мною і нашвидкуруч збитою з рудих неструганих дошок трибуною – довжелезне й витоптане зелене поле, і чоловік, який стоїть на трибуні, тримаючи в руках мікрофон, щось вигукує, надсадно кричить, але я не чую ані слова, і все це тому, що між нами хтось розгорнув таку нескінченну зелену площину, а ще також тому, що мікрофон, який він тримає у руці, нікуди не увімкнений, шнур провисає, тягнеться і скручується довжелезною чорною змією, може, навіть сичить, як змія, і хоч я розумію, що той чоловік не може сичати, усе ж чомусь думаю, нібито його голос – оте безглузде сичання, і в зеленому просторі більше нікого нема – тільки я і той чоловік, котрий стоїть за трибуною і тримає мікрофон, хоча тримати його немає ніякого сенсу, бо однаково нічого не чутно.

Тричі посеред ночі я прокидалась від важкого кошмарного сну, і, прокинувшись, одразу забувала, що ж мені снилось, але за мить усе починалося спочатку – все той самий кошмарний сон. Він повторювався, і я знала, що це одне й те ж видіння, але, прокинувшись, не могла нічого згадати.

Тиха, маленька вуличка, наче вузьке джерело, що несподівано розливається великим озером, веде до площі. За площею – парк,

вологий, темний, звідки завше напливає туман; він пахне магноліями, торішньою травою осіннім криком ув'язнених в озерці лебедів, яким не судилося ніколи й нікуди летіти, наприкінці осені вони раптом зникли, наче й не існували досі; туман і вулиця забарвлені ще безліччю інших запахів, їх можна розрізнити, як ноти в акорді, і вони теж можуть бути голосними, упертими, є такі, що не зникають ні в яку пору року, але є й мимолітні, лякливі, легко згасають, замовкають, вони делікатні й неповторні, і поміж тим усім, наче спогад, ози-вається запах дрібненької, крихітної й незначної квітки – матіоли, а в запаху її – безліч відтінків, складна гама барв і звуків. Понад вулицею звисають ліхтарі; вулицю вколискують ліхтарі, вони погойдуються потихеньку, а мимо них сіється дощ, пелехато спадають сніжинки, ллється світло місяця – і вулиця спить, а в ній, як у колісці, дрімають машини; одного разу спинилася тут на ночівлю дуже стара, чудернацька й лагідна машина, котра наче прибула здалеку, з допотопних тридцятих чи й двадцятих років; цей горбатий смішний лімузин по-старечому постогнував і погоджувався на те, щоб під його відхиленим брезентовим верхом товклися діти на давно витертих сидіннях, обмацуючи кожне ре-

берце машини, витягаючи на поверхню кожнісіньку жилочку, здавалося, ось-ось вона розсиплеться, зламаються сухі суглоби, що так-сяк останніми зусиллями утримують вкупі все нетривке, зужите, смішне й непотрібне водночас у її тілі, однак вона те витримувала, а діти щосили натискали на чорний клаксон, він стогнав, скрикував, і за голосним криком діти не чули нічого з того, що могла б їм розказати стара машина, котра нагадувала допотопного мамонта, не знати чого виведеного на вулицю з природничого музею.

Тамара Коломієць

Їжаки

Два веселі їжаки
Накололи на голки
Всі листки
І сказали:
– Ми – куці,
Золоті у нас плащі
На дощі.

Два веселі їжаки
Накололи на голки
Всі грибки
І сказали:
– Ми – пеньки,
Наросли у нас грибки,
Як горбки.

Два веселі їжаки
Позгортались у клубки
Під голки
І сказали:
– Ми – грудки...
Ну, а може, – будяки...
Ну, а може, – їжаки
Все-таки?..

Куточок кулінарії

Голубці з грибами по-домашньому

136 г свіжої капусти, 66 г свіжих або 25 г сушених грибів, 17 г пшона, 10 г вершкового масла, 25 г ріпчастої цибулі, 18 г моркви, перець, сіль, 11 г сметани, 90 г грибного соусу.

Приготування:

З невеликої головки капусти зняти верхні листки, промити, вирізати качан, покласти в підсолений окріп на 5 хвилин, потім головку вийняти, охолодити і розібрати на окремі листки. Товсті жилки зрізати або розбити дерев'яним молотком.

Свіжі гриби почистити, нарізати соломкою, збланшувати, витягти з навару, залити холодною водою, присолити й зварити. Процідити, обсмажити на вершковому маслі, додати пасеровані цибулю та моркву, розсипчасту пшоняну кашу і все перемішати. Якщо гриби сушені, їх попередньо замочують, потім варять, нарізають соломкою й обсмажують.

На листки капусти покласти фарш і краї їх згорнути, надаючи голубцям циліндричної форми. Покласти їх на змащену жиром жаровню й обсмажити. Потім залити грибним соусом зі сметаною і запекти в духовці.

Павло Тичина

Ранок

Встала мама,
встали й татко:
Де ластовенятко?
А я тут, в саду,
на лавці,
Де квітки-ласкавці...

Микола Воробйов

Сорочка джмеля

Пташки пролітали над полем і нехотячи збили джмеля. Падав джміль і загубив золотисту сорочку із чорною смужкою. Тепер сидять пташки на полі і, поки світить сонце, шиють джмелю сорочку золотими нитками, а як трохи стемніє, то вишиють на сорочці смужку темними нитками.

Галина Чорнобицька

М'ячик

Скаче м'ячик
По підлозі.
По підлозі
Й на порозі,
А тоді у двері –
Хвіть!
Ой, ловіть його,
Ловіть!
Доганяйте,
Зупиняйте,
І дитині
В руки дайте!

Розмалюй.

Денис Нарбут

Осінь...

Не зазирайте в дзеркало, мое осіннє листя,
Пройдешні дні безжальні й нещадні до часу,
Хто упізнає нині вас у вирі падолиста,
Що ви садів зелених леліяли красу.

Над річкою утомлені схиляються тумани
І топлять власну старість у дзеркалі води,
Посохли у дерев рясних живі багряні рани,
Від літніх днів пекучих загоєні сліди.

Летить життя і вирій змін міняє всіх і всюди,
І осінь лиш хвилинка в годинника ході.
Не зазираймо в дзеркало, бо «вчора» вже не буде,
Хоч серцем і душею ми досі молоді.

Ура-а-а-а...

До 30-річного ювілею незалежності України на полігоні аграрних інновацій під Києвом кукурудзою висіяли малий державний герб, що офіційно став найбільшим тризубом з усіх коли-небудь створених у такий спосіб.

Василь Голобородько

З дитинства дощ

Я уплетений весь до нитки
у зелене волосся дощу,
уплетена дорога, що веде
до батьківської хати,
уплетена хата, що видніється на горі, як
зелений птах,
уплетене дерево, що притихле стоїть
над дорогою,
уплетена річка, наче блакитна стрічка в
дівочу косу,
уплетена черета корів, що спочивають
на тирлі.

А хмара плете і плете
зелене волосся дощу.
Але усім тепло,
усі знають, дощ перестане,
і хто напасеться, хто набігається,
хто нахитається,
хто насидиться на горі,
хто належиться,
а хто прийде додому
у хату, наповнену теплом, як гніздо.

Іван Лучук

Хай буде й так

Вночі – недоїв,
Вдень – недоспав,
кажуть – так має бути.
Зранку – проспав,
увечері – байдики бив,
кажуть – не має так бути.
Ану перевірю –
чи має чи не має,
на пальцях погадаю:
заплющив очі
– бах! – зійшлись, –
значиться, правду
кажуть.
А я вночі і так не хочу
їсти,
а вдень я й так
не хочу спати,
бо то ж є ніч, а то є день.
А ще на мене раз казали,
що буцімто я телепень.
Ви ж бачите, що ні,
що зрозуміло все мені.
Отак-то.

Молодий скрипаль.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamе. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 69, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.